sinnatse kurjateggia südda olli tännini ni tuimaks läinud omma kurjusse sees, et olli ennast Jummala ja iggawesse ello ussust hopis lahti lönud, ja keik pöörmisse maenitsussi ärrapöllanud, mis üks tru kirriko öppetaja seäl wangi tornis olli keigest wäest püüdnud, selle kurjateggia ärrakaddund südame liggi panna. Nüüd agga, kui need armo sannumed seäl kohto kohhal kuulsaks said, läks temma palle karw järsko walgeks kui surnutte linna, ja temma hüdis kisendades: Waat on omm.ti üks ellaw Jummal alles, kes omma innimesselaste järrele kulab, ja kedda tännini ni ülbel wisil ollen ärrasallanud! Waat, nüüd on tössine märk kä, mis Jummala kohtomoistmisse pärrast ollin katseks enneselle ette pannud. Arwasin jo, kui näggin sedda teist ilmasüta meest minnoga ühtlase pomisse reddeli liggi olles, et saaksin Jummalat nago häbbisse, sest et walmistas minnule, ühhe raske süallusele, nisammoti kui sellele, kes üsna ilmasüta, üht wisi

hukkatust. Nüüd agga, et selgeste nään sure ellawa Jummala öige wallitsusse kombe, „kes on kuulnud ilmasüta wangi äggamist, ja lahti peästnud surma last", nüüd pean jälle temma keigewäggewama käe alla heitma.

Pallus siis süddamelikkult ja ärdaste ennesele weel ürrikesseks armo aega kohtowannematte käest, et saaks omma üllean-netumat ello wisi seäl wangi tornis öiete järrele arwata, kibbedaste kahhetseda, ja sedda paljo kurja, mis olli omma liggimestele teinud, Jummala ja innimeste käest andeks palluda. — Ma wallitseja, kui olli sest röömli südame pöörmisse noust teädust sanud, laskis tedda wangi torni taggasi wia. Seäl ärkas temma südame tunnistus weel ellawaminne üllee. Hing sai ikka sügawaminne kõigutud. Tunnistas weel mitto korda töeks, et kangur üsna ilmasüta olli, ja andis nüüd nende öiged nimmed selgeste üllee, kes temma abbimehhed ollid olnud. Siis walmistas

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 27